

‘Η γιαγιά

Όποιος έχει ηλικιωμένο πρόσωπο στο σπίτι του, παππού, γιαγιά, γέρο θείο ή θεία το νιώθει έντονα. Αυτή τή φθορά, τήν καθημερινή φθορά του οργανισμού που σιγά — σιγά μετατρέπει ένα ολοζώντανο, δραστήριο, άνθρωπο σ’ ένα κορμί, κουρασμένο, πονεμένο, άρρωστο.

‘Η γιαγιά ήταν προσωποποίηση τής δύναμης. Τής δύναμης κάθε είδους, σωματικής, πνευματικής, ήθικης. Δούλεψε στή ζωή της όσο λίγοι, όργωσε, σκάλισε κλάδεψε, έκτισε σπίτια, κι’ ανάθρεψε παιδιά, έγγονια, δισέγγονα. ‘Εθαψε άντρα, αδέλφια, φίλους. Είδε φτώχειες και στενοχώριες πλήθος, αντιμετώπισε δυσκολίες, προβλήματα, μέσθνος και μέ μιά φιλοσοφία λαϊκή: «Δόξα σοι ό θεός, κόρη μου, και μή χειρότερα!»

Τρέχαμε κοντά της μικρά, νά κρυφτούμε στή στοργική ποδιά. Τρέχαμε κοντά της μεγάλοι, νά τής εμπιστευτούμε τις άνησυχίες μας. Κι’ ή πρακτική της πείρα, ή γνώση της εύρισκε πάντα τó σωστό, τó λόγο. ‘Ακούραστα τά πόδια, τά χέρια, τó μυαλό της, δουλεύανε ως τά 80 τόσα χρόνια.

Και ξαφνικά, ή κατάντησε. ‘Εκείνος ό άεικίνητος άνθρωπος βάρανε, κάθεται στή λιακάδα για ώρες όταν δέν είναι ξαπλωμένη στο κρεβάτι της.

— Γιαγιά σήκω, έλα στο τραπέζι μαζί μας.

— Δέν πεινώ, κόρη μου!

— Καλά, σήκω όμως, γιατί είσαι συνέχεια ξαπλωμένη;.....

— Γέρασα κόρη μου, είμαι άχρηστη πιά!

‘Αχρηστη! Βαρειά κουβέντα για μάς, που ή παρουσία της και μόνο μάς γλυκαίνει, μάς χαρίζει τάση δύναμη. Πού νά τήν πείσεις όμως!

— Είμαι άχρηστη! ‘Ηρθε πιά ή ώρα μου!

— Μά τί λές, γιαγιά, αφού είσαι τόσο καλά είσαι τόσο γερή.

— Είμαι κρη μου, είμαι. Μακάρι ό θεός νά βοηθήσει. παρακαλώ μέρα νύχτα νά φτάσετε κι’ έσείς τά χρόνια μου, και νάχετε τήν υγεία μου. Γιατρός δέν μέ είδε ποτέ, κι’ ούτε φάρμακα πήρα. Μά γέρασα...

‘Εμείς δέν θέλουμε νά τó δεχτούμε. Δέν θέλουμε νά τó πιστέψουμε πώς ή κάθε μέρα που περνά μάς τήν παίρνει σιγά σιγά από κοντά μας. Κι’ είναι σαν νά παίρνει από κοντά μας όλες τις γλυκιές άναμνήσεις τών παιδικών χρόνων, τó φρέσκο γάλα τó άρμεγμένο από τήν κατσικά και τήν όλόπαχη άναρή, τά σπιτίσια μπουρέκια και τά δάχτυλα, τά καττημέρια και τις πίτες και τόν τραχανά που δέν λείπανε από τó σπίτι τής γιαγιάς τότε. Και τήν ζεστή τήν κουβέντα, τήν γεμάτη μέ άνόθευτη άγάπη, άγάπη χωρίς όρους, χωρίς συμβιβασμούς, χωρίς όρια...